

L'afecionat al Jazz

Totes les coses d'aquest Món cal primer assimilar-les per poder-les gaudir després i per aquest precís motiu no hi ha res que s'assimili si abans no s'ha educat. Per menjar com cal, vull dir gaudint del gust d'un plat exquisit, s'ha de tenir el paladar educat, com també per assolir amb tot el que representa una obra d'art, pintura, escultura, etc.

L'educació cultural és quelcom tant important com la pròpia existència de viure. La música es potser una de les més grans manifestacions culturals i artístiques, però ara més que mai cal educar l'oïda, i com tot, s'hi té d'entrar a poc a poc. Hi ha persones, però, que dissortadament no arriben mai a educar-se o autoeducar-se, si voleu. La Música de Jazz no és fàcil. Conec moltes persones que fa tota una vida que escolten jazz, i mai han arribat assimilar-lo. Sempre van perduts per tots els concerts, escoltant un i l'altre per a convèncers que el que acaben d'escoltar és bo o dolent, o mediocre, o sublim... i això és quelcom veritablement preocupant, doncs dins d'aquest nucli de "l'afecionat perdut" s'hi troben també "crítics" de jazz, i dic "crítics" entre cometes perquè quan hom llegeix la plana del diari del dia següent al concert s'adona d'aquesta incertitud d'aquesta manca de concepte i seguretat pròpia.

La Música de Jazz té un llenguatge propi, un llenguatge que no és fàcil d'aprendre, i com ja he dit, hi ha persones que les veus arrossegant-se per a tots els indrets on s'hi pot trobar el Jazz sense saber mai, el que escolten. És clar que això també succeeix en totes les altres manifestacions artístiques, com la pintura o la música simfònica, etc. Ara bé, crec sincerament que a la Música de Jazz aquest problema és bastant més acusat.

Altrament el fenomen esdevé sorprenent, quan el que no arriba a comprendre bé la Música de Jazz és el propi músic, i com hi ha món que n'he conegut a dotzenes de músics de jazz que no saben absolutament res d'aquesta música! Sembla impossible però és així. Hi ha músics de jazz bons, que saben interpretar amb el llenguatge adequat que improvisen com a bons "jazzmen" però no

els hi preguntis res perquè no sabrien contestar-te. El jazz surt de dins i generalment per raport els altres que interpreten al mateix temps, o bé del coixí que fa el ritme. En fi, ja he dit en altres ocasions que el jazz és una música totalment col·lectiva de la que un per raport de l'altra arriben a contruir l'edifici, de vegades mediocre d'altres excel·lent i d'altre sublim.

Finalment queden els afecionats que penetren definitivament a la Música de Jazz, encara que aquests són molt pocs malauradament. Si més no, dins aquest reduït grup, hi ha encara una tria a fer, hem refereixo a aquell fenomen de l'exposició infantil de l'individu. Aquell afecionat que a amb el disc sota el braç fent una rialleta de conill com dient que el que ell porta és únic, que ningú en té cap més com aquell: una interpretació buscada per a tothom i que és la millor que existeix! És aquell afecionat que posa etiquetes per tot arreu, sap quina és la millor interpretació que existeix de tal o qual músic. Sap quin és el millor trompetista, el millor pianista, les millons gravacions de tal o qual orquestra. És aquell que es mofa de tota interpretació o estil de jazz que no sigui el que ell creu el millor. Generalment aquesta mena d'energumen acudeix a reunions on s'hi troben altres elements de la seva mateixa talla, cadascun dels quals porta els seus discs sota el braç per fer escoltar als altres, però sense escoltar el que els altres l'hi ofereixen. Una vegada acabada la reunió, tothom se'n torna a casa convençut que ell és el que més sap, el que té els millors enregistraments...

És molt desagradable, però a les concentracions de jazz, s'hi veu aquella mena d'infantilitat de l'adult que mai ha arribat a ser-ho i que es converteix en orgull, vanitat i pedanteria inútil.

No se qui va dir que el jazz és la música de la confusió, però tal vegada seria millor afegir-hi, que no és pas el jazz la música de la confusió, sinó la gent és la que confon.

Cal cultivar les coses per poder assimilar-les.

Jordi Vall Escriu